

De Wesley Trilogie

Dat zijn drie boeken geschreven door Steven Boers

I
a POK a

II
QUASI/MONDO

III
ANTI-OCKHAM

Coverontwerp: Steven Boers

ISBN: 9789464054941

© Steven Boers

Bedankt Jon en Tina. Dankzij jullie is deze 2de editie er!

[BOEK I]

a POK a 🗨️

Post-Coronisme: (ook bekend als post-coronische literatuur; poclit): literair genre dat opkwam tijdens de COVID-19 (bij de goegemeente bekend als “corona”) pandemie in 2020, als reactie op en als gevolg van de quarantaines en lockdowns in het grootste deel van de wereld

....

Post-coronische literatuur ontstond uit verving en isolatie en heeft deze dan ook vaak als thema. Andere kenmerken zijn een holistisch beeld van de mensheid, apocalyptisme, eenzaamheid, ennuï, sterfelijkheid, post-misanthropie en de balans tussen menselijke samenhang en wantrouwen.

...

Vanwege het gigantische aantal auteurs dat tijdens de COVID-19 pandemie in lockdown leefde en dus veel tijd had om te schrijven, ontstond er op korte tijd een ware lawine aan zogenaamde poclit. Literatuurhistorici beschouwen het overgrote deel van deze werken als waardeloos, al zijn er enkele beroemde romans uit voortgekomen die nu als klassiekers beschouwd worden zoals “Wo gibt es noch Klopapier?”, van de Duitse Alice Weckmeister en natuurlijk de meta-roman “a POK a

👄” (spreek uit: apocalyps) van Steven Boers, die ook buiten zijn genre beschouwd wordt als een der meesterwerken van de 21ste -eeuwse Westerse literatuur. [zie ook: post-coronisme in de Beelden Kunst; COVIDEO (filmgenre); corona-core (muziek genre)]

Dialogo tussen mezelf in 2017 en mezelf in 2020

2020: Gast er is iets super raars gebeurd!

2017: Serieus? Wat dan?

2020: Wel ge weet toch die soort van meta-roman die ge probeerde af te krijgen in 2017?

2017: WTF? Zeg nu niet dat die in 2020 nog altijd niet af is, hé?!

2020: Sorry nee, we hadden constant vanalles anders te doen en zo. Maar dat gaat nu veranderen want ik zit in lockdown.

2017: Oh nee is er weer nen aanslag gebeurd? Toch niet in 't Stad?

2020: Neenee, 't is over heel de wereld. Er is een pandemie uitgebr...

2017: Wat? Maar dat is juist waarover ik dus aan het schrijv...

2020: I KNOW RIGHT?! Hoe toevallig is dat?

2017: Dat is een synchroniciteit!

2020: Jaja ik weet het... ge zijt Jung aan het lezen in 2017. Wel, het zal er nog niet op beteren. Bereid u voor op 3 jaar lang constant gejung. Soit. Die roman...

2017: Meta-roman!

2020: Jaja 't is al goed! Die meta-roman waaraan ge dus bezig zijt kan ik nu in 2020 dus eindelijk afwerken, want ik zit vast in mijn kot om geen Corona te krijgen. Zo heet dat virus.

2017: Corona? Haha, da's een merk van bier.

2020: Niemand vindt dat hier nog grappig gast.

2017: Sorry.

2020: Dus... ik ga nu eindelijk die meta-roman afschrijven. Wat waren nu weer die zelf opgelegde regels die gij hadt¹ verzonnen en die ge moest volgen van uzelf tijdens het schrijven?

2017: Ja ik weet die nog want ik heb die eergisteren pas bedacht. Euh... er is wel een probleem.

2020: Ja wat dan?

2017: Awel, de laatste regel is namelijk dat het boek op 2 weken klaar moet zijn en nu hoor ik juist van u dat het over 3 jaar nog niet klaar is, dus die laatste regel is al geschonden.

2020: Ge zijt er na 2 dagen gewoon mee gestopt gast.

2017: Ah... vandaag dus.

2020: Ja en die 5de regel daar heb ik al iets op gevonden. 2 weken is 14 dagen en ge hebt 3 jaar geleden 2 dagen moeite gedaan, dus ik heb momenteel dus nog 12 dagen.

2017: Slim gezien. Beetje plantrekkerij wel, maar toch.

2020: Wat hadt² ge verwacht van uw eigen? Dus .... zet hieronder gewoon wat ge al hebt geschreven en ik zal wel aanvullen.

2017: OK. Wacht hé. Ik wilde het boek dus als volgt beginnen...

---

1 Nee, dit is geen dt-fout!

2 Zie voetnoot 1 en als je het niet gelooft, zoek het dan gerust op.

De Regels

Kom, we gaan eerst een paar dingen afspreken met mezelf. Een paar regels. Een paar dogma's installeren om vrijheid te scheppen. Want ik hou van paradoxen.

1. **Niks opzoeken. Waarover ge schrijft is wat u boeit en wat u boeit, daar weet ge veel over. Ge hebt uw kans gehad om er iets over te leren. Tijdens het schrijven worden geen naslagwerken, websites of experts geraadpleegd. Teer puur op parate kennis. Geef gewoon toe wanneer ge iets niet exact weet. De lezer moet zelf maar opzoeken of het klopt. Ge moogt natuurlijk boeken lezen gedurende de dagen dat ge aan uw boek bezig zijt en de dingen die ge leest tijdens het schrijven incorporeren in uw schrijfsel. Maar nooit bewust opzoeken. Niks checken.**
2. **Nog belangrijker dan 1. Het moet meta zijn. Dus schrijf over het schrijven tijdens het schrijven. Vertel het verhaal tegelijk met hoe het verhaal is ontstaan.**
3. **Elke vorm van taal is evenwaardig. We gaan niet elitair doen. We trekken ons niks aan van dinges zoals dialectwoorden, germanismen, leenwoorden en spreektaal. Ook niet van regeltjes betreffende interpunctie, syntaxis en andere grammaticale begrippen waarvan ik niet goed begrijp wat ze precies willen zeggen.**

Ok. Misschien maken we een uitzondering voor zoiets als dt-fouten. Als ik wil switchen tussen eerste en tweede persoon, dan moogt ge dat. Net zoals de point of view, de vorm en de schrijfstijl naar believen mag verspringen. Een wetenschappelijke verhandeling mag overgaan in een songtekst die weer aansluit op een krantenartikel dat gevolgd wordt door een passage in de stijl van het Oude Testament.

4. Niet alleen meta. Ook autobiografisch. En eerlijk! Hoe gaat het met u tijdens de periode dat ge schrijft? Waarom zijt ge ineens beginnen schrijven? Wat gebeurt er tussendoor dat van invloed is op uw geschrijf? Niet liegen! Ok ja, ge moogt een paar dingen verzwijgen. Ge moogt ook dingen overdrijven en sappiger maken.
5. Rap zijn! Stream of consciousness en van die dingen! Laten we zeggen dat ge 2 weken krijgt voor uw roman. En een roman is minstens 100 bladzijden. En niet sjoemelen met kei grote letters en bladzijden waar amper iets opstaat om dit te halen, hé!³ En ok ja, ge moogt het titelblad en zo erbij rekenen.

---

3 Ik heb keihard gesjoemeld door A5 in plaats van A4 bladzijden te gebruiken, de regelafstand te vergroten en het lettertype op 12 te zetten en grote alinea-afstanden te kiezen. En nu heb ik uiteindelijk meer dan 200 bladzijden gehaald! Maar ik vind het

---

wel een aangename bladspiegel zo. Volgens mij leest het boek met een rotvaart nu. (nvdr: die opmerking was terecht in de oorspronkelijke versie. Niet in deze druk.)

In den beginne

Weet ge wat de basis is van het leven? Ja, dat weet ge, dat is DNA. En DNA zijn lange moleculen die zichzelf kunnen kopiëren. En dat kunnen ze vrij goed. Maar soms gebeurt het natuurlijk wel eens dat er een foutje insluipt. En nog somser zorgt net dát foutje ervoor dat het kopiëren in de toekomst nog beter gaat. En dat foutje wordt dan eigenlijk een juistje dat alle moleculen in de toekomst hebben. Niet omdat ze dat willen of doelbewust doen natuurlijk, maar gewoon omdat ze zichzelf zo netjes blijven kopiëren.

Wacht. Nee...

Efkes opnieuw

In den beginne was er brij. En die brij bestond uit molecuultjes. En sommigen van die molecuultjes hadden de neiging aan elkaar te gaan hangen tot sliertjes. Kijk ge moet u dat voorstellen als legoblokjes of iets in die aard. Legoblokjes kunt ge in ongelooflijk veel combinaties aan elkaar hangen, maar ge kunt ze bijvoorbeeld niet met de onderkant of de zijkant aan elkaar hangen. De mogelijkheden zijn dus niet oneindig, maar ingebakken in de aard van het blokje. Stel je nu voor dat die blokjes elkaar aantrekken (de atomen in moleculen doen dat, weet ge? Ja gij weet dat. Maar eigenlijk doen ze dat niet, ze wisselen subatomaire deeltjes uit, die geen deeltjes zijn maar pakketjes energie die door het quantumveld golven, maar soit.), dan ontstaat er tussen miljoenen blokjes na verloop van miljoenen jaren wel eens een combinatie die blokjes

aantrekt die er als exact spiegelbeeld op passen. Het legobouwwerkje heeft zichzelf dus gekopieerd.

En stel nu dat het bouwwerkje onder invloed van de omgeving zou splitsen, exact op die spiegellijn. Dan zijn er ineens 2 dezelfde bouwwerkjes die weer dezelfde combinatie gaan maken tot er 2 gespiegelde bouwwerkjes zijn, die weeral splitsen en opnieuw op zoek gaan (niet bewust dus, maar onderhevig aan hun aard) naar blokjes om opnieuw een spiegelbeeld mee te vormen en er terug van af te splitsen... soit ge hebt wel door waar dit naartoe gaat.

Op den duur krioelt het van dezelfde soorten legobouwwerkjes. Dat gebeurde er dus in de oerbrij maar dan met moleculen. En sommige van die moleculen kregen dus juistjes door het fout kopiëren. Ik zeg maar iets: ze kregen een omhulsel waardoor ze beter beschermd waren. Een cel.

En toen was het hek natuurlijk helemaal van de dam. Die moleculen in cellen waren nog beter in kopiëren dan hun onbeschermd 'soortgenoten', dus dat werd op den duur de norm. En toen gebeurde er waarschijnlijk weer een belangrijk foutje. Een foutje bij de splitsing, waardoor een gekopieerd celletje aan zijn 'mama' bleef hangen. En dat gebeurde dan opnieuw en opnieuw, waardoor de cellen aan elkaar hingen als een kolonie. En dat bleek eigenlijk nog beter te zijn dan een cel alleen, dus werd er nog duchtiger gekopieerd en dat splits-foutje werd doorgegeven aan de volgende generaties.

De laatste grote fout die juist was, was toen de verschillende cellen in een kolonie hun eigen ding gingen doen. Zich gingen specialiseren. En dat was dan het ontstaan van meercellige wezens, die belachelijk gecompliceerd werden en bestaan uit miljarden cellen die allemaal hun eigen specialiteit hebben. (Lopen, zien, voelen, verteren, voortplanten, goden uitvinden, ...) Gigantische constructies die we olifant, treurwilg, axolotl of neushoornkever noemen, maar die eigenlijk niet meer zijn dan omhulsels van de achter-achter (tot de *n*de macht) kleinkinderen van die minuscule kopieermachientjes uit de oerbrij.

Ook jij ja. Gij zijt niks meer dan een omhulsel van wat écht belangrijk is: het eindeloos kopiëren van brij.

Waarom vertel ik dat nu allemaal? Tja, ge moet natuurlijk ergens beginnen en het begin van het leven leek mij dus wel gepast, maar ook omdat een belangrijk deel van de komende plot draait rond DNA en hoe dat allemaal is ontstaan en marcheert. En omdat ik mijn parate kennis wil etaleren (zie afspraak 1). Die kennis dank ik aan het boek *The Selfish Gene*. Ik kreeg dat boek van een mama op school die evolutiebiologe is, nadat ik deed of ik wetenschappelijk onderlegd was, omdat ik tijdens het fruitsnij-uurtje niet wil onderdoen voor mama's die evolutiebiologen zijn.⁴

---

4   Want ik heb een minderwaardigheidscomplex omdat ik een hoogbegaafde ben zonder universitair diploma (want ik ben ook een hoogbegaafde zonder doorzettingsvermogen).

Alles wat ik hierboven heb uitgelegd, heb ik dus uit dat boek, maar dat is geen inbreuk op afspraak 1, want ik heb het boek niet ter hand genomen bij het schrijven van deze introductie, maar geput uit mijn geheugen. Daarom dat de uitleg waarschijnlijk ook niet helemaal klopt.

Straks is dat dus allemaal belangrijk, maar nu niet.

Ineens gaat het over zombies

Zombies zijn dom maar agressief. Je moet ze door hun kop schieten of hun schedel doorklieven met een bijl of een spade. Anders eten ze je hersenen op. Belachelijk natuurlijk, want zombies zijn vaak zo weggerot dat ze dat toch niet kunnen verteren. Volgens mij is heel dat hersenen-eten een metafoor voor domme mensen die jaloeers zijn op slimme mensen. Of CEO's die teren op de intelligentie van hun werknemers of zo.

In het verhaal komen geen zombies. Maar anti-zombies. Ze stinken niet⁵, rotten niet en zijn niet agressief. Maar wel even dom. Net als zombies dwalen ze rond. Maar ze willen jouw hersenen niet opeten. Het zijn denk ik vegetariërs. Dat heb ik nog niet beslist.

Waar je ook iets van moet kennen om het verhaal te snappen... nee eigenlijk niet, maar de leeservaring zou wel leuker zijn, mocht je een beetje vertrouwd zijn met de bijbel en dan meer bepaald het boek Genesis. Ik ben een zelfverklaard bijbelexegeeet. Ik verzamel bijbels in alle maten en vertalingen. Ik ben ook een zeer assertieve atheïst, maar dat kan. Je kan ook de geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog interessant vinden zonder een nazi te zijn. Dat is misschien zelfs nog beter. Niet omdat je beter geen nazi bent (hoe minder hoe liever), maar omdat je dan objectiever bent. Ik mag dingen in de bijbel belachelijk vinden. De paus niet zo. Of misschien wel, maar niet in een boek schrijven.

Weet ge wat kei cliché is? Dat dit schrijfsel werkelijk zijn kiem vond in een "ingeving". Erger nog... het kwam allemaal tot mij in een droom. Ja, heel afgezaagd, maar

---

5 Niet per se.

ik mag niet liegen (afspraak 4) dus zeg ik het eerlijk zoals het was.

En zie het gebeurde in die tijd dat Gods toorn over de wereld ging en de mensheid sloeg met een ongekende plaag. En de ziekte begon in het oosten alwaar doden vielen tien keer duizend in getal en als des noodlots adem woei de plaag over 's werelds rijken en windstreken. En jong en oud, arm en rijk werden getroffen. Luid klonk het geweeklaag van de zieken, de stervenden en hun naasten. De werkplaatsen bleven leeg, de handelaars bleven weg van de markten. Elkeen leefde achter de eigen deur, bij de eigen haard, biddend dat Gods strenge hand hen zou sparen. En er stonden profeten op die de volkeren vermaanden en verklaarden waarom Gods gerechtigheid zo'n plaag over de landen had gebracht. "Luistert, gij klagende scharen, luistert naar het woord van de Heer, uw God, opdat gij begrijpen zult waarom deze plaag door de volkeren trekt en dood, verlies en eenzaamheid zaait. Want God spreekt als volgt: "O mens. Gij hebt mijn schepping mishandeld, haar wateren bevuild, haar luchten verstikt. Gij hebt de kruipende dieren en de zwemmende dieren en al wat in de lucht is bejaagd en Ik zei dat het goed was en gaf u Mijn zegen, gij hebt diezelfden geknecht en ik zei dat het goed was en ik gaf u Mijn zegen. Gij hebt die dieren ook geslacht en gegeten en ik zei dat het goed was en ik gaf u mijn zegen. Maar nu doden uw werken de wilde dieren des velds en de wilde dieren des wouds en het geknechte vee hebt gij gekooid en gekweekt als waren zij geen levende wezens meer, maar ziellose stenen die geen

compassie vragen. O mens, gij zijt een gesel geworden voor Mijn schepping en nu is deze plaag een gesel voor u, opdat gij stil zoudt staan bij wat het ware en het schone en het goede is, opdat gij zou leren te zorgen voor Mijn schepping in plaats van ze in het vuur van uw hebzucht te verteren.” Zo spraken de profeten tot de jammerende volken, maar zij hebben hun niet willen horen en zij hebben hen bespot en beschimpt en verbannen uit hun midden. En de plaag woedde zo verder tot de mensen tenslotte zagen hoe Gods Schepping terug blakend straalde in schoonheid nu zij niet meer konden werken. En ze zeiden: “Kijkt toch. Wij zijn zondig geweest, wij hebben Gods Schepping gebruikt voor onzentwil en niet bewaard en verzorgd zoals de Here God het ons lang geleden heeft geboden. En Gods toorn milderde door dit inzicht des mensen en de plaag doofde uit als de assen van een brandoffer.”

Hier volgt een heel stuk dat ik al geschreven had in de dagen dat het net gebeurd was in 2017. Die ingeving bedoel ik... Ik zondig hier eigenlijk dus al tegen regel 5, omdat ik toen het boek niet ineens op 2 weken heb afgeschreven, maar soit: ik bepaal hier nog altijd zelf de regels en ook diegenen die ik breek.)

Ik ga de ingeving noteren voor ik ze vergeet. Ik lag met mijn vrouw en koorts in bed. Nee. Ik moet vroeger beginnen. Nog zonder vrouw. Een paar dagen eerder. Ik ben zelden zo lang ziek geweest. Zaterdagavond begon ik me slecht te voelen en de nacht waarop de ingeving kwam, was pas die van dinsdag op woensdag. Het is nu woensdagmiddag. En ik ben een minuut en half geleden gestart met de ingeving te noteren. Of nee. Ik ben de ingeving nu nog aan het kaderen. Geduld.

Die zaterdagnacht sliep ik slecht. Mijn brein kan niet tegen koorts. Krijgt er migraine van en de oververhitting zorgt dat ik epileptische aanvallen krijg. Mijn zoontje van vijf riep me die nacht 9 keer naar zijn kamer. Ook ziek.

Dorst,

warm,

koud,

pipi,

dorst,

(geen antwoord),

koorts,

... bij jou komen liggen?

Nee, want daar lag zijn zusje van twee al. Onwetend snurkend naast papa's schokkende lijf. Daar was plaats want mijn vrouw was een weekend weg naar een kasteel. Zichzelf en tientallen andere vrouwen gaan ontdekken tijdens workshops met licht homo-erotische ondertonen.

Nee. Dat is kort door de bocht, maar wat gaat er zoal door je hoofd wanneer je migraal (marginaal zwalpend van migraine) voor de zevende keer op een halve nacht tijd de trap op- en afdalt? Opdaalt? Bestaat dat? Nee zegt de spellingchecker van OpenOffice me. Maar waarom staat er dan überhaupt (is met umlaut zegt OpenOffice, maar ik vertik het, niemand zegt oeberhaupt) het voorzetsel af- voor dalen als je toch niet kan opdalen? Zeg dan gewoon "de trap dalen".

Zulke dingen dus. Ja, zulke dingen gaan door een koortsig, barstend hoofd. Taalkundige vraagstukken. En ook. Wie gaat er voor de kinderen zorgen vanaf het moment dat ik zo dadelijk een fatale *grand mal* doe op de

trap tot aan het moment dat mijn vrouw morgenavond laat thuiskomt?

“Dat is nog zeventien uur en tweeënveertig minuten. Ongeveer.”, berekende mijn gloeiende geest. (Voze alliteraties zijn altijd per ongeluk, geniale altijd zo bedoeld.)

Maar ik herinnerde mij wat mijn vrouw als voor-voorlaatste had gezegd, in de gang staand met het oranje koffertje dat we laatst gekocht hadden toen ons zootje op boerderijkamp ging en we zijn kleren toch niet in een Albert Heijn-zak konden steken. Wat ze zei was: “Ik neem mijn sleutels niet mee, jullie zijn hier toch als ik terugkom en dan kan ik ze in dat kasteel al zeker niet kwijt geraken”.

Ze hingen nog beneden in de gang, aan het sleutelrekje met de handgeschilderde bloementegel dat ik in de kringwinkel had gekocht en waarvan ik later via internet ontdekte dat die ambachtsman/kunstenaar in zijn – zeer beperkte – genre toch bijna tot het bovenste deel van de middenmoot behoorde, waardoor ik de 2 euro en een half die ik voor zijn werk betaald had als een weloverwogen investering mocht beschouwen.

Ik zag voor mijn gloeiende geestesoog haar sleutels onder de gestileerde [soort bloemen moet ik nog opzoeken]⁶ hangen en wist toen dat ik moest en zou overleven. Want ik had voor het slapengaan de deur op nachtslot gedaan en mijn sleutels naast die van mijn vrouw gehangen aan het rekje dat minstens het driedubbele waard was dan wat ik ervoor betaald had. Ja, ok. Misschien is mijn inventieve zoon van 5 wel clever genoeg om die sleutels eraf te krijgen. Door op

---

6 Ik was toen effe vergeten dat ik niets mocht opzoeken, dus sorry: geen idee welke bloemen.

een stoel te staan of met een stok of door er telkens weer spullen naar te werpen tot de sleutels eraf vallen. Waarschijnlijk sneuvelt mijn investering daar dan ook bij.

Maar dan nog. Dan nog moet hij weten welke van de vele sleutels aan de sleutelhanger die van de voordeur is. En dan moet hij het nachtslot nog weggedraaid krijgen. Iets wat toch een zekere pak vraagt die je van een vijfjarige niet kunt verwachten.

Soit. Het zag er dus naar uit dat mijn vrouw voor een gesloten deur zou staan binnen zeventien uur en tweeënveertig minuten met aan de andere kant huilende, hongerige en zieke pyjamakindjes die doorheen de brievenbus vertellen over papa die al heel de dag *bovenboven* op de trap slaapt.

Dan zou ze mijn moeder oproepen met de reservesleutel en zouden mijn vrouw en ouders mij vinden, naakt gedrapeerd over het trapje van het tussenverdiep naar de kinderkamers, met onder me een donkere, stinkende urinevlek op de traploper (want bij epilepsie is het niet abnormaal dat je besluit om een aanval nog *gênanter* te maken door alles te laten lopen).

Soit. Ik had dus besloten dat ik best bleef leven. Een moedige beslissing, want een ander man met mijn symptomen had verlangd naar de pijnloosheid van de dood.

Dat was de eerste nacht van de ziekte.

De tweede nacht was mijn vrouw terug en begon al erg vroeg. Kindjes in bed en niet veel later wij ook. Niet vanuit het oogmerk ons weerzien lichamelijk vieren,

maar omdat ik in de korte tijd dat mijn vrouw thuis was een aanval deed in de zetel (ik was gelukkig net gaan plassen) en iets later begon te ijlen dat ik terug wou naar 1980. Het jaar dat de dansfilm Fame uitkwam. Ik stelde me voor dat ik toen een jonge, gespierde zwarte danser was. In werkelijkheid was ik een bleek dik kind van 3 in 1980. Maar koortslitanieën geven niet om zulke details. Toen had ik de tv opgezet en staaarde ik naar de expliciete beelden van de operatie van een verzakte baarmoeder. In de waas van een epileptische aanval lijkt het soms of alles wat je ziet een déjà vu is. Een herinnering in plaats van een zintuiglijke waarneming. Terwijl de chirurg sprak over de incontinentieproblemen van de vrouw en in vleestechische termen uitlegde wat hij er aan ging doen, leek het alsof ik zijn woorden kon voorspellen. En dan lijkt je heel slim. Want als je dat déjà vu gevoel even wegdenkt lijkt het alsof je op dat moment even slim bent dan een baarmoederchirurg. “Wist ik al!”, denk je dan. “Wist ik al dat je dat ging oplossen met een netje in te planten dat de baarmoeder op zijn (Háár! Op háár plaats! Een baarmoeder is het meest vrouwelijke woord dat er is, idioot! Ben jij 10 jaar naar de unief geweest?) plaats moet houden.”

Weg beeld. Mijn vrouw stond met de afstandsbediening in haar hand. Dat ik gewoon heel vreemd aan het staren was en of ik me ervan bewust was dat ik net een aanval had gedaan in de zetel tijdens het voorlezen uit (een of ander boekje over een poes) en achteraf vanuit het niets luid mijn mening had geuit over de recente remake van Fame?⁷

---

7 Blijkbaar vond ik hem zwaar inferieur aan het origineel.

Bed in dus. Weer een slapeloze nacht. Zondag op maandag. Dus nog niet de nacht van de ingeving, maar het is nodig dat ik hem beschrijf voor het totaalbeeld en het aantal bladzijden dat je nodig hebt voordat je iets als een boek kan uitgeven.

Onze zoon riep slechts zes keer. Toch een vermindering van 33%. En de overige keren nam mijn vrouw voor het grootste deel voor haar rekening. Ik had medelijden met haar. Pas terug uit een nest van liefdevolle warmte en vrouwelijke empathie en onmiddellijk terechtgekomen in een hol van ziekte en mentaal verval.

Ik ging maar 2 keer het bed uit. Drinken halen voor mijn zoon. Half glas gekookt water, half glas koud water, gemengd en voorzien van een scheutje honing. Een opoffering voor mij, want ik haat honing. Vies plakspul. Bijenspuug. Ik word ongemakkelijk bij de minste druppel honing op mijn huid. Geen fobie. Ik heb er geen schrik van. Integendeel. Als ik een honing zie klopt ik zo op zijn smoel. Ik heb het er gewoon niet mee. Ik lees ook niet graag voor uit Winnie The Pooh. Als ik die prentjes zie waarop hij druipt van de honing met zijn kop in zo'n pot voelt het aan alsof het in mijn eigen vacht kleeft (ik heb geen noemenswaardig borst- of rughaar.)

Het lepeltje plakt, ook al was ik voorzichtig. Als een moeder die haar baby moet redden door het gif uit een slangenbeet te zuigen, zuig ik het vingerkootje af dat de honing even aanraakte.

Drink maar lieve zoon. Ja er zit honing bij hoor. Slaap nu maar verder. Ja. Papa moet ook zo vaak hoesten.

Ik sta die nacht dus maar 2 keer op. De tweede keer gelukkig niet om redenen waar honing bij te pas kwam.

Maar toch lag ik heel de nacht wakker. Ken je dat, dat je uren ligt te piekeren? Ja, natuurlijk ken je dat. Maar dat was het niet, het was (groot getal, maar niet overdreven absurd) keer erger! Mijn geest zat in een *loop* gevangen. Een fragment van enkele seconden, een absurde zinsnede die nergens vandaan kwam. Zonder logische evolutie, steeds opnieuw.

... Het meisje in het station heeft een half uur om opnieuw te beginnen...

Mijn brein vond dat dit zinnetje tienduizend keer identiek hetzelfde herhaald diende te worden. Lekker sudderend bij een temperatuur van 39,2 graden en onder invloed van een dosis ibuprofen die ik mezelf ruimschoots had toegekend, omdat een man van mijn formaat op een paar 100 milligram niet moet kijken, vond ik.

... Het meisje in het station heeft een half uur om opnieuw te beginnen...

... Het meisje in het station heeft een half uur om opnieuw te beginnen...

... Het meisje in het station heeft een half uur om opnieuw te beginnen...

Kan je je dat inbeelden? Uren aan een stuk? Dat is een bad trip waarbij eerdere bad trips – ik ben cold turkey ervaringsdeskundige – wel çava leken achteraf gezien.

... Het meisje in het station heeft een half uur om opnieuw te beginnen...

... Het meisje in het station heeft een half uur om opnieuw te beginnen...

Geaccompagneerd trouwens, door ook steeds dezelfde beelden: een klok (natuurlijk, er mocht wel een béétje logica in zitten), een dood meisje in door de zomerzon vergeeld gras met vreemd genoeg een winterjas aan. Een steen. Ik bedoel daarmee zo'n door een stromende rivier gepolijste grijze kei. Geen trein of zo.

Die klok zal mijn brein voldoende hebben gevonden als verwijzing naar een station.

Klok, dood meisje, steen, klok, dood meisje, steen. Eigenlijk zelfs niet in een bepaalde volgorde, maar als een in elkaar overlopende beeldenemulsie⁸.

De volgende dag zei mijn vrouw dat ik misschien maar beter wat ging rusten. Het was nodig. Ik was met de fiets naar de dokter gereden. Een trip van 7 minuten waar ik kapot van was. Maar ik had nu eenmaal een doktersbriefje nodig voor mijn werk. Ik kreeg niks voorgeschreven dan “rust” en “luister naar je vrouw”. Een tip die me 25 euro kostte.

Met de fiets dus. Met die van mijn vrouw nog wel, want ik heb een bakfiets en dat trapt nog zwaarder als je ziek bent. Ik rijd niet met de auto. We hebben wel een auto. Mijn vrouw rijdt er mee. (Al dien ik toch voor de volledigheid even te vermelden dat we momenteel géén auto hebben, want die ging vorige week plots stuk⁹). Ik

---

8   Achteraf zal door literatuur-analysten dit laatste stukje verklaard worden als een voorafschaduwning van wat er verder in dit boek wordt verteld, omdat het handelt over een sequentie van symbolen die opkomt vanuit het onbewuste.

9   Een prachtig verhaal trouwens dat ik in dit boek nergens vertel.

rijd niet. Nooit gedaan. Vraag me niet waarom. Of vraag me eens waarom wel? Ik heb altijd in de stad gewoond op een boogscheut van de plekken waar ik het vaakst verwacht werd. En vaak nog dichterbij bushaltes die mij naar verder afgelegen plekken brengen. Te lui om rijkschool te volgen? Wie weet. Maar ook bang. Niet zozeer om zelf te verongelukken, maar om anderen dood te rijden. Stel je voor. Een kind of zo. Het kind van iemand die je kent. Die je niet zo heel goed kent, maar achteraf natuurlijk wel, al kan je dan nooit vrienden worden omwille van de reden waarop je elkaar beter hebt leren kennen.

Waar was ik? Ah ja. Mijn vrouw zei dus dat ik best wat ging rusten omdat de dokter dat had gezegd en ik kon moeilijk anders omdat ik andersom ook naar mijn vrouw moest luisteren van de dokter.

Voilà. Dat stuk had ik dus ooit al geschreven en ondertussen neem ik medicatie tegen epilepsie, na nog een keer een serieuze aanval. En nu heb ik dus geen last meer van aanvallen, maar wel van de bijwerkingen van de medicatie. Zoals het gevoel dat er een extra huid over mijn huid ligt, waardoor ik dus tot bloedens toe moet krabben als het jeukt. Langs de andere kant zorgt die gevoelloosheid er wel voor dat ik eindelijk van mijn ejaculatio praecox vanaf ben.

Oh ja en ik mag ook niet meer drinken¹⁰.

Maar toen ik op dat moment dus naar mijn vrouw luisterde en ging rusten, halfdroomde ik dus een - vond

---

10 Ik volg inderdaad niet elke goede raad op die me wordt gegeven.

ik toen- briljante ingeving voor een sciencefiction bestseller met bijhorende filmfranchise.

"Vond ik toen" staat er. Want achteraf gezien... soit. Oordeel zelf maar, lieve lezer. Oh ja, ik moet er nog even bij vertellen dat het verhaal niet chronologisch aan mijn geestesoog voorbijtrok zoals dat zo mooi gezegd wordt, maar dat het als een soort kant-en-klaar idee in mijn brein werd uitgekieperd (divina inspiratie!) en dat ik er zelf kop en staart en een hoop andere lichaamsdelen aan moest krijgen voor het op iets trok. (Het was goddelijke inspiratie van den Ikea).

Uiteindelijk had ik zo'n beetje door waar het over ging. In grote lijnen ging het zo:

Op een gegeven moment is er een vrouw aan het zappen voor de tv. Een vrouw, want een zappende man is cliché. En zonder enige aanleiding wordt die plots katatonisch. (Ik denk toch dat dat het woord is waarmee ik haar toestand moet omschrijven, maar aangezien ik het niet mag opzoeken (afspraak 1) weet ik het dus niet zeker.) Het komt er op neer dat die vrouw dus in het niets staart met een vage glimlach om haar mond, niet meer kan praten en niet reageert op prikkels. Ze kan nog wel bewegen. Doelloos rondstappen, maar een beetje bewegend als iemand die een kip nabootst. Ze geeft geen tekenen meer van intelligentie.

Soit: er komen dokters en psychiaters en zo bij zien maar niemand begrijpt waarom die vrouw ineens achterlijk werd.

Moet ik die vrouw een naam geven? Misschien wel, maar ik kom niet direct op een naam en trouwens: die vrouw is alleen belangrijk in het verhaal als de zogenaamde patiënt zero. Niet als hoofdpersonage. Ze is voor de rest helemaal niet interessant, omdat ze als

personage slecht is uitgewerkt¹¹. Het enige wat we er van weten is dat ze vond dat er niks goed op tv was vlak voordat ze die aanval kreeg van katatonie (zou ik dat woord wel blijven gebruiken terwijl ik niet zeker ben dat het wil zeggen wat ik denk dat het wil zeggen?).

Alle psychiaters zijn er van overtuigd dat ze een of ander mentaal trauma heeft opgelopen, want ze vinden geen lichamelijke oorzaak. Geen hersenbloeding of tekenen van druggebruik of iets dergelijks.

Nu tot zover is het begin niet heel spannend of mysterieus, maar wacht... Toevallig heeft de man van die vrouw (die nog onbelangrijker is als personage, behalve dan dat hij 1 goede ingeving krijgt¹² die de rest van het boek in gang zet.) een computer met een webcam in de living geïnstalleerd waar die vrouw zat terwijl ze tv aan het kijken was. En toevallig heeft die een of ander surveillance programma draaien (ik weet niet waarom. Misschien was die vent paranoïde of zo met schrik voor inbrekers of een overspelige vrouw) waardoor alles gefilmd is. Ook het moment waarop zijn vrouw plots die aanval krijgt. Die man speelt dat videobestand af, en ziet effectief het moment waarop zijn vrouw plots een goedaardige zombie wordt. Maar... er is niks speciaals te zien. Toch stuurt hij het filmpje voor de zekerheid door naar het ziekenhuis waar zijn vrouw wordt behandeld. Ze stapt doelloos maar gelukkig door de gangen. Ongevaarlijk en dociel. Als je haar bij de hand neemt en meeneemt volgt ze gedwee, maar reageert niet op vragen. Ze kan niet meer

---

11 En andersom.

12 Oh ja – dit heb ik er achteraf bijgeschreven – het is óók belangrijk om weten dat het een Rus is, maar waarom, dat kom je pas later te weten!

praten. Ze maakt alleen een heel zacht keelgeluid. Een soort geklok. Ze doet haar behoefte waar ze staat en kan niet meer met mes en vork eten. Ze kan zich ook niet zelf aankleden of wassen.

Maar ze glimlacht. Specialisten breken hun hoofd erover. Tijdens een overleg tussen een team neurologen en andere artsen die zich met zulke zaken in het echt zouden bezighouden moest het een waargebeurd verhaal zijn, wordt het filmpje getoond dat haar man had doorgestuurd. En DAT is het moment waarop het verhaal ineens kei mysterieus wordt! Want al die mannen en vrouwen die naar dat filmpje kijken krijgen opeens dezelfde ziekte als die vrouw!

Heel de medische wereld in rep en roer natuurlijk. En al gauw komt het in de krant en staat er een filmcrew van een lokaal tv-station in het ziekenhuis voor een reportage. De woordvoerder van het ziekenhuis geeft een live interview tijdens het middagnieuws en zegt dat de zaak onderzocht wordt door specialisten en blablabla dat er geen besmettingsgevaar meer is omdat iedereen in quarantaine is geplaatst. Oorzaak nog onbekend, maar al de dokters waren dus in contact gekomen met die vrouw dus waarschijnlijk is het besmettelijk.

MAAR... wat die woordvoerder nog niet weet, maar die reporter wel... is dat niet alleen die artsen besmet zijn maar ook twee artsen die via video-conference deelnamen aan het overleg en die dus helemaal niet in het ziekenhuis aanwezig waren, noch in contact waren geweest met patient zero.

Die reporter is zo ene van het slag die denkt voor veel grootsere dingen in de wieg gelegd te zijn dan de lokale tv en die ruikt promotie naar nationale tv en een pulitzerprijs dus die begint vervelend te doen. Hij vraagt

om het filmpje af te spelen dat de artsen aan het bekijken waren.

En dan wordt het echt zot!

Terwijl het wordt afgespeeld, wordt het scherm gefilmd en live uitgezonden op de lokale tv. En net op het moment dat die vrouw op het filmpje die aanval krijgt, veranderen 156.742 (random getal) kijkers van het lokale middagnieuws ook in anti-zombies! Ook de cameraman (die laat zijn camera vallen), de reporter (kan zijn pulitzerprijs vergeten) en de woordvoerder (kan niet meer woordvoeren). Ze dwalen allemaal rond als kippen.

Sprong!

Het verhaal springt ineens een paar weken verder. De kipmensen zijn een internationale sensatie. Ondertussen is het verboden om het filmpje uit te zenden, omdat men doorheeft dat dit de trigger is van de conditie. Veel wetenschappers die het filmpje bestudeerden zijn ondertussen ook al slachtoffer geworden. Vreemd genoeg blijken een aantal Chinese, Russische en Japanse (soit, niet Engelstalige dus) onderzoekers immuun te zijn.

Laten we trouwens zeggen dat het verhaal zich afspeelt in een of andere streek in de Verenigde Staten. Want het is een beetje een rampenfilmsscenario en dat is ook 99% van de tijd in Amerika.

Meer dan 156.742 kipmensen liepen dus al klokkend door de straten. Pure chaos en zo. Niet dat ze iemand kwaad doen, maar goed. Mensen kwamen van hun werk, kinderen van school en ontdekten dat hun ouders, grootouders, partners totaal van de wereld in huis ronddwaalden als goedaardige senielen.

Het leger verzamelde al die mensen en ze werden in enkele voetbalstadions en grote sportcomplexen ondergebracht. Daar lopen ze naakt rond op zagemeel en eten ze uit grote voederbakken.

En ondertussen hebt ge waarschijnlijk al wel door wat de oorzaak is van de mysterieuze neurologische aandoening.

Ja die vrouw was dus aan het zappen en het komt erop neer dat de trigger een bepaalde combinatie is van 8 woorden die achter elkaar worden uitgesproken. Acht woorden die normaal gezien zelden of nooit in dezelfde context zouden worden gezegd of achter elkaar worden uitgesproken. Maar door het zappen van kanaal naar

kanaal ontstond heel toevallig de juiste combinatie die de aanval bij de vrouw triggerde. En ook bij iedereen die het filmpje bekeek én dus ook de woorden hoorde. Behalve haar man zelf, want dat is dus een Rus die amper Engels praat en dus verstond hij de woorden niet¹³. En daarom dus ook dat die Japanse onderzoekers ook immuun waren. Omdat ze slecht Engels verstaan.

Ergens in elk menselijk brein zit dus een switch die kan worden omgeschakeld door het uitspreken van acht bepaalde woorden in de juiste volgorde.

Hoe dat komt, dat wordt later heel plausibel uitgelegd aan de hand van Darwinisme en aliens¹⁴ en de bijbel en zo, maar daar weet je als lezer nu dus nog niks van.

En heel dat spel over die 8 woorden die heel toevallig in de juiste volgorde worden uitgesproken als de cijfers van een loterij verwijst natuurlijk naar mijn uitleg over het ontstaan van het leven een paar bladzijden geleden. Als er miljoenen mensen tientallen jaren zappen, dan is het niet onmogelijk dat de juiste combinatie een keer voorkomt, zoals nu dus.

En dat brengt ons bij de introductie van het echte hoofdpersonage. Diegene die zich op het raadsel van de anti-zombies stort. Bij nader inzien is anti-zombies een kweeniehoe belachelijk woord. Eigenlijk zijn het gewoon goedaardige zombies. Nee, zelfs geen zombies, want ze zijn kei levend. Ik zal het hoofdpersonage een goede naam laten bedenken. Of nee. Zo'n naam ontstaat meestal als scheldwoord. Laten we zeggen dat ze POKS genoemd worden. De POKS zijn de kipmensen (want kippen doen

---

13 Je beseft nu dat dit feit dus erg belangrijk blijkt te zijn.

14 Nee, dit hou ik nog als verrassing.

pokpokpokpokpokpokpooooook). Ik denk dat POK wel een aanvaardbaar onomatopoe is in de belangrijkste talen waarin dit boek nooit vertaald zal worden.

En de titel van het boek wordt dan a POK a lips. Nee beter nog. Iets met lippen. Dus gewoon een emoticon van lippen op de cover in plaats van het woord lips.

Dan moet ik wel een manier vinden waarop ik die lippen kan incorporeren in de plot. Of nee. De lippen staan gewoon voor de woorden die niet uitgesproken mogen worden. Ah ik weet al iets. Overal in de stad verschijnt er graffiti met verzegelde lippen. "Don't say the Words" of zoiets staat er dan bij of "Beware of the 8 Words".

Het wordt verboden de woorden op de televisie of de radio te gebruiken. Uit oude films worden ze weggebleept en in nieuwe omzeild.

En nu ga ik de toekomst voorspellen

Ik denk ineens aan iets. Omdat het hier over een soort van apocalyptisch verhaal gaat en ik a POK a LIPS als titel wil, dacht ik er ineens aan: ik wil een experiment doen. Ik las iets over Nostradamus en nu ga ik zelf voorspellingen doen in vage verzen in de hoop dat die over een jaar uitkomen. Ik ga dus voor elke maand van volgend jaar (dat is 2021) een voorspelling schrijven in heel metaforische bewoordingen. Nostradamus deed dat in kwatrijnen, maar ik kan niet opzoeken aan welke regels kwatrijnen juist allemaal moeten voldoen, dus ik doe maar wat. Ok? Hier gaan we.

*Na het keren van het jaar zal De Grote zwiigen
zijn zonen zullen de horde aan hun lansen rijgen
de paarden briesen en de bonden hijgen
De nieuwe toren zal uit het water stijgen*

*In de tweede maand wordt man een vrouw
En de hete stad breekt vriezïg kou
Een ramp volgt een pad van rouw
De hemel in het Oosten blaauw*

*Drie is het getal van de maand des doods
Zij die sterven waren groots
in het witte ontwaakt iets roods
Als een gevallen steen des aanstoots*

*De vierde maand van het jaar
verdwijnen plotsklaps altegaar
de pelgrims naar een groot gebaar
uit de lucht dreigt het gevaar*

*In de vijfde maand een grote sprong
van kennis die diep binnendrong
het dreunen van de schelle gong
en adem uit een zieke long*

*In maand 6 valt de macht
de ochtend wordt nacht
hij wordt verwacht
die het leed verzacht*

*Maand zeven is de tijd van storm
het ontwaken van de oerworm
het onalledaagse wordt de norm
een eruptie zo enorm*

*Achtste maand, maand van licht
de krijger met een nieuw gezicht
gekonkel van een achternicht
verzuimt de waker weer zijn plicht*

*Maand nummer negen o wee
rampspoed op de ruige zee
misschien wordt zeker en ja wordt nee
de leugen de waarheid en drie wordt twee*

*10 maanden ver een nieuw begin
herkansing van de witte spin
noord en zuid, haat en bemin
een schrijver valt zonder zijn*

*Maand elf start vol vuur
geofferd aan de natuur
heimwee naar het oude uur
het Zelf is weg, het Zijn te zuur*

*De laatste maand de eerste man
het begin van een gigantisch plan
muren en poorten in de ban
bedrog en leugen wenken dan*

Ja ik weet het: ik heb me er doorheen het jaar steeds makkelijker vanaf gemaakt, maar na maart was ik het eigenlijk al een beetje beu om heel doordachte verzen te schrijven.

Maar deze zijn vaag genoeg. Benieuwd wat er van gaat uitkomen. (Spoiler: alles, want ik durf te wedden dat ik elke maand wel iets vindt dat gelinkt kan worden aan het respectievelijke versje.)

Het leven heeft geen zin en dat is geweldig!

Het leven is een canvas op een ezel met verfpotten en penselen. En gij moogt dat doek zelf volkladden. En soms gaat er al eens iets mis. Ge stoot een pot verf om, of ge vergeet een borstel uit te spoelen voor ge aan een andere kleur begint of ge maakt een vlek. Een *happy little accident*, zoals tv-schildergoeroe Bob Ross dat zo mooi kon zeggen. Maar van die vlek kunt ge misschien nog iets moois maken (zoals je van een zatte onenightstand met een loser die je liefst nooit meer terugziet uiteindelijk toch een mooi kindje kan maken) of gewoon overschilderen met wit en doen of het niet gebeurd is. (Ontkenning is de tipp-ex van het leven.) Straffer nog eigenlijk: jij bent niet alleen de schilder, maar tegelijkertijd ook het doek, de verf, de penselen en vooral de ezel. Holistisch, ja. En de inspiratie, dat is de wereld die bij je binnenkomt. En vlak voor je sterft kijk je dan met een verlegen glimlach naar je schilderij en denk je: "Ach, volgende keer beter."

Welkom bij THE TOO EARLY LATE NIGHT
SHOW!

Hier is uw gastheer... STEVE FARMERS!

Joviale intellectueel (hij draagt een bril) in casual kostuum loopt de scène op, doet zijn trademark dansje op de muziek van de huisband en the crowd goes wild.

Hij strooit een paar oneliners over de actualiteit, imiteert een politicus en vertelt wie vanavond zijn gasten zijn (die zwaaien vanuit de kleedkamer naar de camera, met telkens een juichsalvo tot gevolg) en dan is het reclame.

Doorspoelen... doorspoelen.. STOP!

Hier begint het gesprek met een hippe evolutiebiologe die een eigen theorie heeft over de POKs.

Maar eerst iets anders...

De laatste jaren is het mij duidelijk geworden dat mijn geest over tijd en ruimte (en eender welke vorm van wetenschappelijke rationaliteit) heen verbonden is met die van de psychoanalist Carl Gustav Jung. Ik kan letterlijk geen boek openslagen of op een van de eerste bladzijden wordt Jung genamedropt. Ja dat komt inderdaad waarschijnlijk omdat ik toevallig in dezelfde dingen geïnteresseerd ben dan Jung en die mens heeft in zijn leven over letterlijk alles wat hem interesseerde interessante dingen geschreven. In de meeste boeken over onderwerpen die mij en Carl interesseren, strooien auteurs dus met Jung-quotes om hun geschriften enige geloofwaardigheid te geven. Zodoende is Jung de rode draad in alle boeken die ik de afgelopen jaren las.

Ik las een boek over dromen: Jung werd al vermeld op de achterflap. Ik las een boek over astrologie: Jung in het voorwoord. Over de I Ching¹⁵: voorwoord van Jung zélf. Over de kabbala: Jung. Over engelen: Jung. Over toeval: Jung. Alchemie: Jung. Griekse mythen: Jung. Kunst: Jung. Enfin ge ziet waar dit naartoe gaat. Op een bepaald moment las ik een boek over reïncarnatie en dacht ik dat ik misschien wel de reïncarnatie van Jung was. En zelfs in dát boek stond een stuk over Jung.

Overal in mijn lezende leven struikel ik over Jung.

Nu, waarom zaag ik hier over Jung? Wel, omdat het voor een goed begrip van de plot van het verhaal belangrijk is iets te weten over een van zijn theorieën (hij heeft er veel, maar ge moet er maar eentje kennen), namelijk die van de Archetypen en het Collectief Onbewuste.

Om de uiteenzetting duidelijk te houden, laat ik hieronder een zekere Juf Inge Jungs Archetypen en Collectief Onbewuste uitleggen aan vijfjarigen met behulp van 2 handpoppen¹⁶.

---

15 Ik was ooit zo geïntrigeerd door de I Ching, dat ik de 64 hexagrammen waaruit dit “boek der veranderingen” bestaat via een zelfbedachte muzikaal-mathematische sleutel heb omgezet naar muzieknoten en ik heb die “compositie” opgenomen en nu kan je de I Ching dus beluisteren op mijn SoundCloud.

16 Dat hád daar moeten staan, maar ik zag pas toen het boek af was dat ik hier een stuk vergeten was en ik had echt geen zin meer om dat te schrijven (en het mocht niet meer volgens de vooropgestelde

Terug naar die evolutiebiologe die tijdens die talkshow net haar theorie over de oorzaak van de POKs ging uitleggen voordat ik over Jung begon te lullen.

Die evolutiebiologe: “Weet je Steve... het menselijk ras gaat miljoenen terug. En wanneer we ver genoeg teruggaan, pakweg 150 miljoen jaar geleden, dan lijkt het wezen dat toen onze voorouder was helemaal niet meer op een mens. Het was meer een klein muisachtig wezentje waaruit later de lemuren zouden ontstaan en daarna de meer herkenbare, steeds rechter lopende en kaler wordende aapachtigen die wij kennen van op die posters in onze klaslokalen. Wel Steve, ergens diep vanbinnen zijn wij nog steeds dat kleine onschuldige spitsmuisje op zoek naar zaadjes. En op een of andere manier werd bij de POKs de gehele verdere evolutie uitgeschakeld en functioneren ze terug op het niveau van 150 miljoen jaar geleden. De triggerwoorden hebben op een of andere manier de homo sapiens – die de POKs uiterlijk nog steeds zijn - gereset.”

Steve Farmers (ja dat is gewoon mijn naam in het Engels, haha): “Maar... op welke manier kunnen de

---

regels), dus zoek gewoon zelf maar op wat het collectief onderbewuste van C.G. Jung juist is. In 't kort komt het er op neer dat bepaalde archetypen in ons brein opgeslagen zitten. Ingebakken in de hardware zoals een instinct. In elke mens, in elke cultuur en in elk tijdperk. En die archetypen vinden we dan terug in personages uit mythes en dergelijke: de held, de tovenaar, de grapjas, enz. Die personifiëren dan onze aangeboren waarden en angsten... ja, zeg nu ben ik het toch aan het uitleggen. Zoek het op.

triggers er dan voor zorgen dat het brein gewist wordt?
En waarom net dié woorden?”

Biologe: “Tja Steve. Dat is the million dollar question, hé. Waarom dié specifieke woorden in die combinatie? Het lijkt alsof we voorgeprogrammeerd zijn om er op te reageren.”

Steve: “En wie heeft ons zo geprogrammeerd? God?”

Biologe: “Wie weet? Een andere theorie die al jaren de rond doet op het internet, maar die door de uitbraak steeds meer aanhangers heeft, is dat we in een simulatie leven.”

Steve: “Dat niets echt is.”

Biologe: “Een computerprogramma”

Steve: “Dat we een virtuele realiteit zijn in de supercomputer van een supernerd.”

Verder is het gesprek tijdens de talkshow niet interessant om er hier dieper op in te gaan, maar je snapt waar het verhaal naartoe wil: iemand heeft ooit de menselijke soort voorgeprogrammeerd om te reageren op de triggerwoorden.

**Ja natuurlijk zijn het Aliens! Wat had je nu
gedacht?**

14.762 jaar geleden

In een gigantische ommuurde zoo lopen allerlei dieren rond en ook een aantal homo's sapiens. Het is de Tuin van Eden. Ze lopen hier enkel door elkaar wanneer de buitenaardse onderzoekers hun brein op tam zetten met een of andere straal of een gas of zo (ik geef hier de vrijheid aan de regisseur die dit boek ooit gaat verfilmen).

De Homo's Sapiens¹⁷ zijn slimmer dan de andere dieren, dat hebben de Aliens natuurlijk snel door. Ze zijn ook vindingrijker en vinden regelmatig manieren om uit de zoo te ontsnappen. Ze maken wapens om hun buitenaardse bewakers mee uit te schakelen enzovoort.

De Aliens besluiten een andere manier te gebruiken om de breinen van deze Homo Sapiensen te manipuleren. Een manier die bij de andere dieren niet lukt, omdat zij sucken in het interpreteren van symbolen.

De Homo Sa... fuck it ik ga voortaan gewoon 'mensen' typen want homo sapiens is te lang ik ik weet niet juist wat het meervoud is.

De mensen dus worden onderworpen aan een Pavloviaans/Clockwork Orange-achtige conditioneringsexperiment waarbij ze enkele symbolen te zien krijgen die het Jungiaans (hier is 'm weer) Collectief Onbewuste prikkelen en wel op zo'n manier dat op de duur hun sapiens-brein uitgeschakeld wordt wanneer ze een bepaalde sequentie van symbolen te zien krijgen. Hun hogere bewustzijn valt uit en ze gaan in een soort trance, waarbij letterlijk gebeurt wat die evolutiebiologe in die talkshow 14.762 jaar later (een

---

17 Homo Sapiensen?

paar bladzijden terug) als hypothese had geponeerd.
(zeg je dat “een hypothese poneren”?)

Dus de bewakers konden vanaf dan de mensen tam houden door een aantal symbolen in een bepaalde sequentie te laten zien. Nu zijn mensen natuurlijk slim, dus die hadden als snel door dat ze niet moesten kijken naar die symbolen. Daarom werd de conditionering uitgebreid met klanken die bij de symbolen hoorden. Woorden dus.

Vanaf die bepaalde woorden door de luidsprekers galmden die in de zoo verspreid waren, werden de mensen tam en liepen ze net zo rond als de POKs eerder (maar chronologisch dus eigenlijk later) in dit vreemde verhaal.

Nu hadden de Aliens nog maar een probleem. Iedere keer als er nieuwe mensen geboren werden, moesten ze die conditionering opnieuw doen.

Nu bestaat er zoiets als epigenetica, een zeer interessante tak van de evolutie- en erfelijkheidsleer die mij de vrijheid geeft om hier een semiwetenschappelijke verklaring te geven voor de POKs.

We hebben op school allemaal geleerd over DNA en dat je dus via DNA je genen doorgeeft (? is te zeggen de helft) aan je nageslacht, maar niet je herinneringen. En we leerden dus allemaal dat het Lamarckisme (zoek het op, ik weet zelfs niet of het juist geschreven is), dat stelde dat bijvoorbeeld speerwerpers kinderen kregen met één gespierde arm¹⁸, een verkeerde theorie was.

Nu is het zo dat recente ontwikkelingen in de epigenetica er op wijzen dat DNA misschien wél nog andere zaken kan doorgeven, zoals traumata,

---

18 Dit heb ik zelf verzonnen, maar ik denk dat Lamarckisme zoiets in die aard is.

gewoonten, etc... omdat die ervaringen genen kunnen aan- en uitzetten (of zoiets ik ken echt niet meer van epigenetica dan dat ik hier in mijn verhaal gebruik) en dat er dus een béétje Lamarckisme in de huidige evolutietheorie is ingeslopen.

Daarnaast is het ook zo dat het menselijk DNA veel zogenaamd junk-DNA bevat. Dat zijn hopen opeenvolgingen van genen aan de uiteinden van de DNA-string die eigenlijk niet nodig zijn om een mens te bouwen. Een van de theorieën waarom wij zoveel junk-DNA hebben was als ik het me goed herinner, zodat de core-DNA intact blijft wanneer de uiteinden beginnen te rafelen. Zo beschermt Junk-DNA dus tegen het verslijten van de menselijke soort. MAAAAAAR... wat als dat junk-DNA wél een functie heeft? Wat als daar wél herinneringen en zo in zitten opgeslagen? De kennis om nesten te bouwen bijvoorbeeld, of het collectief onderbewuste van de mens?

Ja ik ben nu serieus aan het hypothetiseren en fringe science aan het verkondigen, maar dat is ok. Nu ga ik deze recente wetenschappelijke ontdekkingen dus misbruiken om de ongeloofwaardige gebeurtenissen in mijn verhaal een plausibele verklaring te geven.

Want de Aliens vinden dus een manier om de geconditioneerde reactie op de symbolensequentie in het junk-DNA én dus het collectief onderbewuste van de mens te programmeren, zodat elke nieuwe generatie – wanneer ze de symbolensequentie ziet of hoort – terug tot een vorige evolutionaire regresseert.

Voilà. Heel het uitgangspunt van mijn verhaal is nu perfect wetenschappelijk verklaard. Zo moet goeie sciencefiction geschreven zijn, anders is het Fantasy en hocus pocus.

Terug in het nu

Nu is de vraag natuurlijk... zelfs als de mensheid kan bewijzen dat die evolutiobiologie effectief gelijk heeft: hoe draaien we die programmering om? Hoe maken we van die rondscharrelende POKs terug gewone mensen?

Voorlopig weet ik dat als schrijver zelf nog niet, maar ik heb er alle vertrouwen in dat ik tijdens het verder schrijven wel ineens een grandioze ingeving krijg. Misschien iets met een andere sequentie die ze moeten zien of horen. Nee, dat is te gemakkelijk, want dat zal wel het eerste zijn wat ze proberen om die mensen te genezen: gewoon die woorden in de omgekeerde volgorde zetten.

Of anders doe ik iets bijbels. Zo iets van dat heel de Tuin van Eden zoals die in Genesis (eerste boek van de bijbel) beschreven wordt, gebaseerd is op herinneringen van de mensheid op de periode dat ze in de zoo van de Aliens woonden. En alle dingen die in Genesis gebeuren zijn dan eigenlijk écht gebeurd, maar niet letterlijk op de manier waarop ze in de bijbel te lezen zijn. De bijbel is nooit letterlijk natuurlijk.

Heel Genesis is dan eigenlijk een ooggetuigenverslag van de mensheid over hun gevangenschap door Aliens in een menselijke zoo, dat mondeling is doorgegeven en uiteindelijk duizenden jaren later is genoteerd. Helemaal verwaterd en vol fouten natuurlijk. Al staan er in Genesis nog altijd een aantal zaken te lezen die frappant correct zijn overgeleverd.

Zo staat er aan de poort van de Tuin van Eden volgens de bijbel als bewaker een engel met een vlammend zwaard. In het echt (in mijn verhaal hé, niet in het écht echt) was dit een Alien met een soort light saber of elektrische staf. Heel het verhaal dat Eva geschapen

werd uit Adams rib is dan weer gebaseerd op een experiment waarbij een stukje uit de lever van een man werd gehaald om er stamcellen uit te halen en daarvan een kloon te maken die ze als wijze van extra experiment ook nog van geslacht lieten veranderen.

Ja zo'n dingen deden de aliens in mijn verhaal dus met mensen. Allerlei vreemde experimenten. Waar die mensen niks van snapten.

Mijn punt is: omdat de mensen in die zoo nog niks kenden van technologie, werden alle dingen die de Aliens deden aanzien als magie en goddelijke krachten. Hun beschrijving van wat er toen gebeurde is net zo betrouwbaar als die van een kleuter die een bezoek brengt aan CERN en thuis komt uitleggen wat ze daar juist allemaal doen. (Ik weet eerlijk gezegd niet of kleuterklassen een bezoek kunnen brengen aan CERN).

Soit, als je dus een beeld wil hebben van hoe de Homo Sapiens de komst van de Aliens en zijn gedwongen verblijf als proefkonijn heeft ervaren, dan moet je nu even de bijbel erbij nemen en Genesis lezen tot aan het stuk dat Adam en Eva uit de Tuin van Eden worden gebonjourd.

Waarom begon ik nu weer over de bijbel? Ah ja... omdat daar misschien de sleutel ligt om mensen weer te genezen!

Misschien zit er een verborgen code in en... nee da's meer iets voor Dan Brown en afgekeken van The Bible Code (ik denk dat de auteur Drosnin of zoiets heet, maar ik mag het natuurlijk niet opzoeken) een erg intrigerend non-fictie boek over het feit dat ge de letters in de Hebreeuwse bijbel met een computerprogramma kunt herschikken en dat dan blijkt dat heel de wereldgeschiedenis er in staat¹⁹!

Nee dus die ‘de oplossing staat in de Bijbel’-piste ga ik maar verlaten wegens cliché.

Ik heb net door dat ik al 40 bladzijden getypt heb en dat er super weinig conflict, actie en drama in het verhaal steekt. Ik moet daar dringend iets aan doen.

Seks is misschien ook een goeie om er in te steken. Oh ja! Ik heb een idee: al die POKs die kakelen dus rond in grote met zand en zaagsel bestrooide stadions en zo en op een bepaalde dag zijn die allemaal bronstig. Haha. Dat geeft echt super grappige taferelen van een gigantische orgie van complete mindless idioten die op elkaar proberen te kruipen.

En dat zorgt natuurlijk voor drama’s want er zijn webcams op de POKs gericht, zodat de bezorgde familieleden thuis naar hun verwanten kunnen kijken en dan ziet zo’n echtgenoot plots hoe een hoop van zijn burens op zijn vrouw kruipt. Heel de wereld onthutst en wetenschappers komen dan op tv uitleggen dat het waarschijnlijk nu paartijd is voor de wezens die we ooit waren in een evolutionair verleden.

Romantiek moet er ook in komen. Zo is die evolutiebiologe die dus op tv was een paar hoofdstukken terug op zoek naar een oplossing, samen met een jonge priester. Een bijbeldeskundige die

---

19   Ge kunt dat met élk boek doen waar genoeg letters in staan en zeker in het Hebreeuws, waarin ge woorden op verschillende manieren kunt uitspreken en interpreteren, maar het is niet leuk om dat te weten vóór ge The Bible Code leest, want dan is de magie direct weg. Lees deze voetnoot dus niet als je nog van plan bent The Bible Code van Drosnin te lezen.

doorheeft dat Genesis eigenlijk een verslag is van wat er ooit echt gebeurde. Dat is een goeie, want als er een romance bloeit tussen die biologe en die priester, dan geeft dat vanwege zijn celibaat een extra conflict.

Fuck ik bedenk net dat ik heel dat gedoe van de oplossing staat in de bijbel niet ging doen, dus ik heb die priester niet echt nodig.

Alhoewel... misschien is die priester een aanhanger van Erich Von Däniken (Als je die niet kent: zéker opzoeken want ik steel hier half zijn oeuvre bijeen) en diens Ancient Astronaut Theory. Een – vooral in de jaren 60 en 70 – populaire theorie dat aliens ons ooit bezochten en dat daar overleveringen van zijn in de vorm van mythen en oude monumenten.

Dus die jonge priester contacteert die evolutiebiologe (eigenlijk moet ik die al zeker een naam geven en haar personage wat uitdiepen) omdat hij de oplossing tot het raadsel (het waren Aliens) denkt te kennen. Hij schreef erover in een proefschrift. Zijn doctoraat voor Theologie of zo, dat natuurlijk op hoongelach werd onthaald en daardoor is hij uit de orde gezet en zo (weet ik veel of zoiets gebruikelijk is?) en een beetje op de dool geraakt.

Maar zoals dat altijd gaat in mijn favoriete rampenfilms: de wetenschapper/ouwe gek die eerst wordt uitgelachen kan later altijd “I TOLD YOU SO!” roepen.

Ja in verband daarmee moet ik eerst iets bekennen: ik ben een groot liefhebber van B-films en dan vooral de films die gemaakt worden door The Asylum, dat is een productiehuis dat alleen maar zeer goedkope films maakt. Hun monsterfilms en rampenfilms vind ik het graafst. De verhalen zijn cliché, de titels gestolen van grote Hollywood-blockbusters, de special effects lijken uit de jaren '90 te komen, maar ik hou ervan!

Hier is een lijstje met de films van The Asylum die ik in mijn collectie heb (ik heb er nog meer gezien, maar deze heb ik echt als DVD):

- Sharknado I, II, III, IV, V
- Atlantic Rim
- Transmorphers (inderdaad)
- Transmorphers: Fall of Man
- Age of Ice
- Bigfoot
- American Warships I & II
- 2-Headed Shark Attack
- 3- Headed Shark Attack
- 5-Headed Shark Attack
- Moby Dick
- Mega Shark vs. Giant Octopus
- Mega Shark vs. Colossus
- Mega Shark vs. Mecha Shark
- Age of Dinosaurs
- 2012: Ice Age
- 2012: Super Nova
- Nazi's at the Center of the Earth
- Abraham Lincoln vs. Zombies
- Battle Dogs
- Snow White
- Jack The Giant Killer

- Sinister Squad
- Mega Shark vs. Crocosaurus
- Empire of the Sharks
- Mega Python vs. Gatoroid
- A Princess of Mars
- The Da Vinci Treasure
- Sherlock Holmes (maar dan met een soort Iron Man en robot dinosaurussen)
- 40 Days 40 Nights
- Hansel & Gretel
- Sleeping Beauty
- Avengers Grimm
- King of the Lost World
- Mega Piranha
- Age of the Hobbits
- Alien Convergence
- Android Cop
- Little Dead Rotten Hood
- Pirates of Treasure Island

Ok ja waarom som ik dit allemaal op^{20?} Wel ik denk om te laten zien dat ik nogal gepokt en gemazeld en gecovid ben wat betreft rampscenario's, want in zo'n 90% van de films van The Asylum dreigt de wereld of toch een wezenlijk gedeelte ervan te vergaan door respectievelijk reuzenmonsters, robots, zombies, aardbevingen, vulkanen, vloedgolven, aliens, dino's en nog onnozeler zaken.

Nu zijn die scenario's nogal gemakzuchtig en focussen ze bijvoorbeeld op een door rampspoed gescheiden familie die elkaar moet terugvinden terwijl ze toevallig de toekomst van de mensheid redden. Die focus op het kerngezin is er niet om redenen van karakterisering of om de personages meer diepgang te geven, want de acteurs trekken meestal op niks en de dialogen zijn flutter dan mijn songteksten. Nee, de enige reden is dat er dan geen dure massa-scènes moeten gefilmd worden. Een productiehuis als The Asylum heeft daar gewoon de middelen niet voor. De spectaculairste beelden zijn voor het grootste deel allemaal al te zien in de trailer en voor de rest gebeurt de actie off screen. De personages horen allerlei apocalyptische nieuwsberichten die je er zelf moet bij fantaseren.

Zo'n verhaal moet dit worden, maar ik wil dat dan doorspekken met allerlei trivia, filosofische overpeinzingen, quantumfysische nonsens en obscure cultuur-historische verwijzingen. Dit boek heeft het allemaal.

Trouwens over quantumfysica gesproken. Ik ga hier een stuk tekst plakken dat ik graag in het boek wil ook al heeft het er niks mee te maken, maar nu ik dus toch over quantumfysica (kwantumfysica?) bezig ben plak ik het hier algauw tussen.

Quantum(meta)fysisch tussenvoegsel

Eigenlijk is er niks. 't Is te zeggen: toch niet veel. Ja we hebben allemaal op school geleerd over atomen en elektronen die rond een kern van protonen en neutronen draaien of hoe zat dat ook al weer? In elk geval heel kleine bolletjes. Toch?